UZNESENIE SÚDNEHO DVORA (prvá komora)

z 10. júna 2011 *

Vo veci C-155/11 PPU,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Rechtbank 's-Gravenhage (Holandsko) z 31. marca 2011 a doručený Súdnemu dvoru v ten istý deň, ktorý súvisí s konaním:

Bibi Mohammad Imran

proti

Minister van Buitenlandse Zaken,

SÚDNY DVOR (prvá komora),

v zložení: predseda prvej komory A. Tizzano, sudcovia A. Borg Barthet (spravodajca), M. Ilešič, M. Safjan a M. Berger,

generálny advokát: P. Mengozzi,
tajomník: A. Calot Escobar,

* Jazyk konania: holandčina.

po vypočutí generálneho advokáta,

vydal toto

Uznesenie

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 7 ods. 2 smernice Rady 2003/86/ES z 22. septembra 2003 o práve na zlúčenie rodiny (Ú. v. EÚ L 251, s. 12; Mim. vyd. 19/006, s. 224).

2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi B. Mohammadovou Imranovou a Minister van Buitenlandse Zaken (minister zahraničných vecí), ktorého predmetom bolo jeho odmietnutie udeliť B. Mohammadovej Imranovej povolenie na prechodný pobyt na území Holandska.

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

3 Dňa 19. júna 2009 podala B. Mohammad Imran na holandskom veľvyslanectve v Naí Dillí (India) žiadosť o povolenie na prechodný pobyt v Holandsku u svojho manžela A. Safiho.

4 Rozhodnutím z 20. júla 2009 Minister van Buitenlandse Zaken túto žiadosť zamietol.

5 Listom z 10. augusta 2009 podala B. Mohammad Imran sťažnosť proti tomuto rozhodnutiu.

6 Z rozhodnutia vnútroštátneho súdu vyplýva, že osem detí B. Mohammadovej Imranovej, z ktorých sedem je maloletých, sa od 5. augusta 2009 oprávnene zdržiava v Holandsku. A. Safi a deti sú štátnymi príslušníkmi Afganistanu. A. Safi nebol nikdy držiteľom povolenia na prechodný pobyt v zmysle článku 29 úvodnej časti písm. a), b) alebo c) zákona o cudzincoch z roku 2000 (Vreemdelingenwet 2000).

7 Minister van Buitenlandse Zaken rozhodnutím z 15. februára 2010 vyhodnotil sťažnosť B. Mohammadovej Imranovej ako nedôvodnú, keďže sa nepreukázalo, že zložila základnú skúšku občianskej integrácie, ktorú vyžaduje holandská právna úprava. Podľa Minister van Buitenlandse Zaken neuviedla B. Mohammad Imran nijakú konkrétnu okolnosť, ktorá by spochybňovala presnosť alebo úplnosť lekárskej správy z 21. apríla 2009, vypracovanej povereným lekárom zastupiteľského úradu v Naí Dillí, z ktorej nevyplýva, že by bola zo zdravotných dôvodov oslobodená od povinnosti zložiť skúšku občianskej integrácie.

8 Dňa 15. marca 2010 podala B. Mohammad Imran na Rechtbank 's-Gravenhage žalobu proti tomuto rozhodnutiu.

9 Rechtbank 's-Gravenhage sa pýta, či povinnosť, ktorú holandská právna úprava ukladá rodinným príslušníkom z tretích štátov, ktorí chcú využiť právo na zlúčenie rodiny, aby zložili v zahraničí skúšku občianskej integrácie predtým, ako sa môžu pripojiť

k svojej rodine v Holandsku, nevychádza z príliš striktného výkladu článku 7 ods. 2 smernice 2003/36.

10 Za týchto podmienok Rechtbank 's-Gravenhage rozhodol prerušiť konanie a položil Súdnemu dvoru nasledujúce prejudiciálne otázky:

„1. Umožňuje článok 7 ods. 2 smernice [2003/86], aby členský štát odmietol vstup na svoje územie a pobyt na ňom rodinnému príslušníkovi v zmysle článku 4 tejto smernice štátneho príslušníka tretieho štátu, ktorý sa v tomto členskom štáte oprávnene zdržiava, len z dôvodu, že tento rodinný príslušník nezložil v zahraničí skúšku občianskej integrácie stanovenú právnym poriadkom tohto členského štátu?

2. Je pre odpoveď na prvú otázku relevantné, že v prípade rodinného príslušníka ide o matku ôsmich detí, vrátane siedmich maloletých, ktoré sa oprávnene zdržiavajú v tomto členskom štáte?

3. Je pre odpoveď na prvú otázku relevantné, či má rodinný príslušník v štáte pobytu prístup k výučbe v jazyku tohto členského štátu?

4. Je pre odpoveď na prvú otázku relevantné, či je rodinný príslušník s prihliadnutím na predchádzajúce vzdelanie a osobné postavenie, konkrétne zdravotný stav, schopný úspešne zložiť uvedenú skúšku v krátkom čase?

5. Je pre odpoveď na prvú otázku relevantné, že sa neuskutočňuje nijaké preskúmanie so zreteľom na článok 5 ods. 5 a článok 17 smernice [2003/86], článok 24 Charty základných práv Európskej únie alebo zásadu proporcionality?

6. Je pre odpoveď na prvú otázku relevantné, že štátni príslušníci niektorých iných tretích štátov sú len na základe svojej štátnej príslušnosti oslobodení od povinnosti zložiť v zahraničí skúšku občianskej integrácie?“

Konanie pred Súdnym dvorom

11 Listom z 11. apríla 2011, ktorý dostala kancelária Súdneho dvora v ten istý deň, požiadal Rechtbank 's-Gravenhage o prejednanie návrhu na začatie prejudiciálneho konania v rámci naliehavého konania podľa článku 104b Rokovacieho poriadku Súdneho dvora.

12 Rozhodnutím zo 14. apríla 2011 prvý senát vyhovel tejto žiadosti.

13 Listom z 19. mája 2011, ktorý dostala kancelária Súdneho dvora v ten istý deň, Minister van Buitenlandse Zaken oznámil Súdnemu dvoru, že po opätovnom preskúmaní vyhodnotil sťažnosť B. Mohammadovej Imranovej z 10. augusta 2009 ako dôvodnú rozhodnutím z 12. mája 2011 a v dôsledku toho sa rozhodnutie z 15. februára 2010, proti ktorému bola podaná žaloba, stalo bezpredmetným.

14 Listom z 30. mája 2011, ktorý dostala kancelária Súdneho dvora toho istého dňa, vnútroštátny súd Súdnemu dvoru oznámil, že v ten istý deň doručilo holandské veľvyslanectvo v Islamabade (Pakistan) B. Mohammadovej Imranovej povolenie na

prechodný pobyt. Za týchto podmienok sa vnútroštátny súd domnieva, že otázky predložené v návrhu na začatie prejudiciálneho konania stratili naliehavú povahu, a požiadal Súdny dvor, aby nepostupoval v rámci naliehavého konania podľa článku 104b rokovacieho poriadku. Usudzuje však, že momentálne nie je vhodné vziať späť návrh na začatie prejudiciálneho konania, keďže B. Mohammad Imran doposiaľ nevzala späť svoju žalobu proti rozhodnutiu z 15. februára 2010 a okrem toho mu zamýšľa predložiť žalobu o náhradu škody.

O návrhu na začatie prejudiciálneho konania

15 Podľa ustálenej judikatúry je konanie stanovené v článku 267 ZFEÚ nástrojom spolupráce medzi Súdnym dvorom a vnútroštátnymi súdmi, prostredníctvom ktorého Súdny dvor týmto súdom poskytuje výklad práva Únie, ktorý potrebujú na riešenie sporov, o ktorých majú rozhodovať (pozri najmä rozsudky z 12. marca 1998, Djabali, C-314/96, Zb. s. I-1149, bod 17; z 20. januára 2005, García Blanco, C-225/02, Zb. s. I-523, bod 26, a uznesenie zo 14. októbra 2010, Reinke, C-336/08, bod 13).

16 V prejednávanej veci holandská vláda Súdnemu dvoru oznámila, že rozhodnutie z 15. februára 2010, proti ktorému bola podaná žaloba, ktorou sa začalo konanie vo veci samej, sa stalo bezpredmetným, keďže po preskúmaní bola rozhodnutím z 12. mája 2011 sťažnosť B. Mohammadovej Imranovej z 10. augusta 2009 vyhodnotená ako dôvodná.

17 Vnútroštátny súd listom z 30. mája 2011 túto informáciu v podstate potvrdil.

18 Treba konštatovať, že žiadosti B. Mohammadovej Imranovej o vydanie povolenia na prechodný pobyt sa vyhovelo, a preto sa spor vo veci samej stal bezpredmetným.

19 Je zrejmé, že vnútroštátny súd v liste z 30. mája 2011 požiadal o pokračovanie prejudiciálneho konania na základe jeho návrhu, keďže B. Mohammad Imran mu zamýšľa predložiť žalobu o náhradu škody.

20 Treba však konštatovať, že podanie takejto žaloby je v tomto štádiu len hypotetickou možnosťou.

21 Podľa ustálenej judikatúry však zdôvodnením návrhu na začatie prejudiciálneho konania nie je formulovanie poradných názorov na všeobecné alebo hypotetické otázky, ale potreba, ktorá je vnútorne spätá s efektívnym riešením určitého sporu (pozri najmä rozsudok García Blanco, už citovaný, bod 28, a uznesenie z 24. marca 2009, Nationale Loterij, C-525/06, Zb. s. I-2197, bod 10).

22 Z uvedených úvah vyplýva, že prejudiciálne konanie začaté na základe návrhu treba zastaviť.

O trovách

23 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (prvá komora) rozhodol takto:

Prejudiciálne konanie začaté na základe návrhu, ktorý podal Rechtbank 's-Gravenhage (Holandsko) rozhodnutím z 31. marca 2011, sa zastavuje.

Podpisy